

Po škole 2012 – stanoviště 18

Epilog

Kapalný dusík se line ze zářícího otvoru uprostřed horkého vzduchu. Kde se dotkne půdy, plameny hasnou a barva se mění z pekelně rudé na modročernou.

Na hranici zamrzlé oblasti krájejí magické dívky (a Juri), v jedné ruce japonské meče, v druhé podivně zářící štíty. Občas některá z pekelných příšer dá přednost obraně vlastního teritoria před respektem z cizího; z horké půdy se vysouvají kroutíci se ruce, chapadla chňapají, z prázdnoty vylétají horké planoucí můry a zubatí netopýři, ale jakmile se přiblíží, ztuhnou v entropické bariéře a vzápětí ochutnají ostří katany.

„Dovnitř nic neprojede?“

„Pekelným stvořením nedovolíme projít. Duše lidí mohou svobodně procházet.“

Když už je zmrzlá oblast tak velká, že v šeru nejde přehlédnout, vyběhnou do terénu další Čekající a kladou lucerny, které dodávají překvapivě měkký přísvit.

Postupně se narůstání zmrzlé půdy zastaví; zmrzlý prostor je ovšem úctyhodný. Magické dívky zůstávají na svých místech, téměř jako sochy, ale šíří kolem sebe auru živé ostrážitosti a ochrany, téměř mateřský pocit bezpečí.

„Jak dlouho tu budete muset hlídat?“

„Navěky,“ odpoví nejbližší Magická dívka klidně. „Kdybychom ustoupily, ustoupí i entropický štít a peklo tuto oblast znova pohltí.“

„Navěky?“ vyhrkli jste. „To tu budete takhle stát a hlídat? Celou věčnost?“

„Ano, jistě,“ odpověděly dvě nejbližší magické dívky a odpověď se šíří celým jejich kruhem. „Pochopitelně.“ „Ano.“ „Proto tu jsme.“

„Bojovat a chránit je naše povolání,“ usmívá se další magická dívka s třpytivě zelenýma očima.

„Nikdy se neunavíte?“

„Ne, s každým poraženým protivníkem sílíme a v pekle není třeba jíst ani spát.“

„To jste to ale moc nevyhrály.“

„Ale ano. Chránit oázu v peklu je čestný úkol. O moc lepší než jen v pekle být.“

„Je to jenom prázdná ledová plocha,“ zkoustatoval někdo z vás.

„Zatím,“ ozve se kouzelník. Posadí se na zmrzlou půdu do lotosové pozice a začne vytvářet cosi jako vysokou věž z kostek Lega, tvořených pouhým světlem. „Potřebujeme maják, aby sem mohly prokleté duše najít cestu. Budeme vysílat do celého pekla: Tady je to lepší.“ Věž se ve výšce rozkošatila a teď vypadá napůl jako strom, napůl jako vzdušný zámek.

„Neříkal jste, že vaše kouzla fungují jen, dokud jste poblíz?“

„Jistě. I já zůstanu tady. Ve skvělé společnosti,“ ukáže na řetěz magických dívek.

„Takže tohle má být dobrý konec?“

„Proč ne? Lepší než ty ostatní.“